

“Ο ΓΛΗΝΟΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΗΤΑΝ ΕΝΑΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ,,

“Ενας ακόμα της παλιάς φρουράς του θεάτρου μας!

“Ενας ακόμα πρωταθλητής των φυσικών άθλημάτων!.. Ο φυσικός θάνατος ήρθε προχθές για να σφραγίσει τελειωτικά την καλλιτεχνική του αποστράτευση, που του έπεβλήθη εδώ και λίγα χρόνια. Από καιρό είχαμε συνειδητοποιήσει με σπαραγμό τούτη την απώλεια.

Οι μνήμες πάντα τον αποζητούσαν!..

Οι γνήσιοι θεατρίνοι, με το ισχυρό ζωικό κύτταρο, δεν είναι γεννήματα της κάθε στιγμής.

Οι πληθωρικοί, οι ολοκληρωτικοί «θεατρίνοι» που κατέχονται από το μεταμορφωτικό δαιμόνιο, είναι φαινόμενα εποχών!..

Ο Γιώργος Γληνός ήταν από τους λίγους, τους ελάχιστους ήθοποιούς μας που τον κατείχε το δαιμόνιο.

Για να θρέψη τούτο το θερίο μέσα του, έπρεπε αδιάκοπα να υπάρχει, να φαίνεται, να δρά. Από δω ξεκινά η πληθωρική του ζωτικότητα, η ακατάλυτη δραστηριότητά του.

“Αν δεν υπήρχε η Σκηνή — με τις μύριες μορφές της — δεν ξέρω τί άλλο θα μπορούσε να έκτονώσει την αδάμαστη, τη φλεγόμενη φύση του. Ο Γληνός δεν ήταν ένα πρόσωπο. Ήταν ένας χαρακτήρας. Πολλά πρόσωπα, πολλές φωνές, ζούσαν και ενεργούσαν μέσα του. Για να δώσει υπόσταση, μορφή, σε τούτη την άσιγαστη ανάδρα του ζωϊκού πληθυσμού του, ο Γληνός, ήθελε να ενσαρκώσει όλες τις μεγάλες μορφές του ποιητικού πανθέου.

Στους μικρούς, άσημαντους ρόλους ή τους άζωους και επίπεδους του προσχηματικού θεάτρου, δε χόρταινε και δεν ξεδιψούσε. Μόνο όπου πήρχε χαρακτήρας υπήρχε και Γληνός.

Πόσους ρόλους δεν έπλασε, πόσες μορφές δεν άποτύπωσε, πόσα πάθη δεν έτεχνούργησε κι όλα αυτά με την έντονη πάντα, τη δονισμένη, την παθιασμένη όρμητικότητα της ισχυρής του αίσθησης ζωής.

Στην άνεξάρτητη, την «πρωτογενή» φύση του Γληνού, που μάχεται αδιάκοπα να χαράξει τα ίχνη της, όφειλουμε την ιδιότυπη τεχνική της ήθοποιϊκής του έκφρασης.

Ήταν από τους ελάχιστους ήθοποιούς μας που είχαν μορφώσει ένα προσωπικό, άπόλυτα δικό του στυλ ήθοποιϊας.

Το παίξιμό του δεν έμοιαζε με κανέναν άλλου ήθοποιού, και δεν μπορούσε να μοιάζει.

Για να περισωθεί η ζωντάνια της ατομικότητάς του — αυτός ο κανόνας της ζωής του — τον υποχρέωναν αδιάκοπα να ξεχωρίζη σ’ ό,τι κάνει, να δίνει πάντα και σ’ όλα

λα ελάχιστοι εκείνοι που κάνουν τέχνη. Και τέχνη άσφαλώς κάνουν όσοι κατορθώνουν στο πνευματικό όραμα της ζωής που έχει συλλάβει ο ποιητής, να δίνουν τη ζωντάνια της προσωπικότητάς τους και έναν προ-έναν προσωπικό τόνο.

-γρ ‘δσπ ιοιομοσθ ιο ιολιζ ιογγοιμ
σωπικό τόνο.

Και σ’ αυτό ο Γιώργος Γληνός στάθηκε νικητής.

Οι τονισμοί του, οί πλούσιες άποχρώσεις της φωνής του, οί ξαφνικές έντυπωσιακές μεταπτώσεις τους, για εκείνα τὰ ξεχωριστά και ιδιότυπα έκφραστικά σχήματα της φωνής και του σώματος του πανάκριβου φίλου και συνεργάτη μās συνώδευαν προχτές, ζούσαν στη μνήμη μας και μās πράυναν τον πόνο.

Μά ήρθε πικρός ο λόγος.

Μιά σεβαστή συνάδελφος του Γληνού τον άρθρωσε: «Έμεις τὰ θυμόμαστε, τὰ ζήσαμε. Μά τί θ’ άπομείνη άπ’ όλα αυτά;»

Θά τὰ θυμάται ή νέα γενεά;
‘Αληθινά τραγική ή μοίρα του νέου ήθοποιού.

‘Η λησμοσύνη σφραγίζει το έφημερο έργο της ζωής του.

‘Υπάρχει όσο ζή... «Οί μεταγενέστεροι δεν πλέκουν στεφάνια για τους θεατρίνους», λέει κάπου ο Σίλλερ.

Κάθε δημιουργία του ήθοποιού είναι στενά ένωμένη με την ένσώματη υπόστασή του. Στα όργανα των αισθήσεων, το κορμί του, είχαν άποτυπωθή όλα τὰ άγγελόμορφα δημιουργήματά του.

Και σαν τούτο νέκρωσε, πήρε μαζί του — στο Μέγα Μηδέν — κάθε μελωδία, κάθε όραμα, κάθε σχήμα που τεχνουργούσε δρώντας από Σκηνής...

Με το κλείσιμο της αούλαιας ο διαβατάριος ίσκιος σβύνει και μαζί του κάθε στάση, κάθε όραμα, κάθε μορφή ζωής.

‘Αλλά ή άπογοητευτική άποψη για την ύστεροφημία του ήθοποιού, ως μη μās συνεπάρη. “Αν την έξετάσουμε από ένα γενικότερο πρίσμα, θα ιδούμε ότι είναι συμβατική.

‘Ο δημιουργός ήθοποιός, όσο κι’ αν δεν άφησε πίσω του έργο, που να μπορή να έλεγχθή και να τιμηθή από τους μεταγενέστερους, δε θα ειπή ότι ή γονιμοποιός δύναμη της τέχνης του εξαντλείται μέσα στα όρια της εποχής του. Διοχετεύεται από γενιά σε γενιά στους μεταγενέστερους όμότεχούς του.

Στην άνθιση της τέχνης τους ένυπάρχει «δυνάμει» και διαιωνίζεται. Τίποτα στη φύση δε χάνεται. «Τό ένα μετά το άλλο ενεργεί και ζή». Δέν έμεγαλούργησαν μάταια τόσοι μεγάλοι ήθοποιοί του παρελθόντος. “Ενας Κήν, ένας Γκάρικ, ένας Ταλ-

μάς, ένας Κάινιζ, μια Ντούζε, ή και οί δικοί μας, ο Λεκατσάς, ο Μέγγουλας, ο Παντόπουλος, ή Μαρίκα Κοτοπούλη, ο Αιμήλιος Βεάκης, ο Ροζάν, ο Λογοθετίδης, και τόσοι άλλοι, που στο ιερό τους πάνθεο παίρνει θέση τώρα και ο Γιώργος Γληνός.

“Οποιος στον καιρό του μόρεσε το καλύτερο να κάνει, αυτός έζησε για όλους τους καιρούς».

ΠΕΛ. ΚΑΤΣΕΛΗΣ